

[Brusvang]

den på andre felter sparet et par milliarder kroner i udenlandsk valuta. Derfor er der altså ikke tale om den voldsomme belastning, som man vil gøre det til.

Forligsbestræbelserne. At der er to partier i regeringen, er efterhånden gået op for os alle sammen, og med en forskellig politik; det respekterer vi, men spørgsmålet er, om det ikke er mere kompliceret end som så. Er det ikke i virkeligheden en firepartiregering, vi står over for? Ved vi ikke alle sammen, hvilke store vanskeligheder der er i den socialdemokratiske gruppe, inden de grupperinger, der er inden for gruppen, finder sammen? Har vi ikke en ganske bestemt fornemmelse af, at i partiet venstre er der en del, som lægger afgørende vægt på politiske hensyn, og så er der en skatteminister – det være sagt med al respekt for hans person i øvrigt – som står særdeles stejlt på noget vedrørende det finanspolitiske? Der skal altså også interne forligsforhandlinger til.

Når man så oven i købet ved, at der er en gammel kærlighed i socialdemokratiet til de radikale, og venstre måske mere kunne være positivt indstillet over for et forlig med CD, så er det altså ikke en regering, der skal have et forlig med et enkelt parti, men det er i realiteten 4 partier i regeringen plus to udenfor, der skal være enige, for at der kan komme et forlig med oppositionen. Det er nok en af de ting, der gjorde, at forhandlingerne blev besværlige, og at de endte negativt.

CD foretog et yderligere udspil for igen at dokumentere sin gode vilje til at være med til at bære et ansvar. Det gjorde vi ved i går at sende regeringspartierne et brev med det indhold, at CDs folketingsgruppe har besluttet, at gruppen vil undlade at stemme imod regeringens forslag om energiafgifter, såfremt regeringen for det første vil give tilsagn om at lade den billøse dag bortfalde og for det andet vil indlede forhandlinger med benzinforsandlerne med henblik på en bedring af deres økonomiske vilkår og arbejdsforhold.

Hvad får vi som svar? Vi får det svar – nu skal jeg ikke nævne navne, for jeg skal ikke indlede en ny persondebat – fra den ene forhandler for regeringspartierne, at dette har ingen interesse. Jeg får et andet svar fra den anden af forhandlerne: at det kunne man muligvis godt se på. Vi må da lægge til grund, at svaret var negativt, og konsekvensen var selvfølgelig den, at så må vi stemme

imod det hele. Så kommer man igen her nu i sidste runde og siger: vi vil godt udskyde den billøse dag, men vi vil ikke opgive den. Hvor har vi da vort tilsagn? Så står vi uden noget reelt tilsagn.

Skatteministeren sagde – jeg tror, det var i går: vi vil da gerne modtage disse forhandlere af benzin og tale med dem om tingene. Ja men hvad ligger der i det løfte? Jeg går da ud fra, at ministrene siger ja til enhver organisation, der henvender sig og beder om en samtale. Vi ønskede nogle konkrete tilsagn, ligesom vi under de større forligsforhandlinger ønskede konkrete tilsagn og ikke vage løfteerklæringer. Det var beskedne ting i beløb, men det var principielt vigtige ting, og det sagde man altså nej til.

Jeg beklager dette, og jeg må tilføje, at det lægger op til, at man må drage en konklusion af det, der er sket. Min konklusion er: på den ene side tvivler jeg ikke et øjeblik på, at det var rigtigt, hvad statsministeren sagde, da han erklærede, at han ønskede et bredt forlig. Jeg er sågar overbevist om, at statsministeren i dette øjeblik sidder med det samme ønske. Jeg mener også, at mit eget parti har dokumenteret sin gode vilje ved denne lejlighed som ved tidligere lejligheder, og jeg må erindre om, at ved de forlig, der er sluttet i dette hus siden 1973, har vi vistnok været med i de fleste. Der er nogle, vi ikke har kunnet være med i, men vi har været med i mange.

Det vil altså sige, at konklusionen må være den, at det ikke er nok med god vilje hos regeringschefen, der må også en lidt anden taktik og teknik til. Vi må anmode regeringspartierne om, hvis de næste gang ønsker at inddrage andre partier, at starte noget tidligere. De må starte på et tidspunkt, hvor deres egne folketingsgrupper og regeringen selv ikke har låst sig endeligt fast i positioner, for så viser erfaringen, at så er det svært at flytte et komma, som man siger. Det er beklageligt, for vi havde ønsket et bredt forlig, og vi stoler på, at statsministeren også havde ønsket det, og det er meget kedeligt, at dette resultat ikke blev nået.

Gert Petersen (SF):

Når socialistisk folkeparti stemmer imod alle forslag, både dette og de følgende forslag, så hænger det ikke sammen med, at vi